ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Τοῦ HUGH CONWAY

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Τερέζα, ἀφοῦ ἔρριξε ἕνα ἄπληστο βλέμμα πρὸς τὰ χρήματα, στράφηκε, ἑτοιμη γιὰ νὰ φύγῃ.

— Θὰ ἐκάνατε καλὰ ἂν ἐπαίρνατε αὐτὰ τὰ λεπτά, τῆς εἶπα τείνοντάς τα πρὸς αὐτή.

Ἐκείνη τὰ ἔχωσε μέσα στὸ κορσάζ της μὲ τὴν πιὸ ἀχόρταγη φιλαργυρία.

— Πέστε μου, Τερέζα, τῆς εἶπα σ' ἕνα μαλακὸ τόνο, πέστε μου αὐτὸ· μήπως ἐκαταλάβατε ἂν ἡ μὶς Παυλίνα τρέφει κανένα αἴσθημα ἀπέναντί μου ;

— Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ ; μοῦ ἀπάντησε μὲ ἀρκετὴ κακεντρέχεια. Τὸ ἀγνοῶ. Δὲ μπορῶ παρὰ νὰ σᾶς ξαναπῶ, ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε πλασμένη οὔτε γιὰ τὸν ἔρωτα, οὔτε γιὰ τὸ γάμο !

Οὔτε γιὰ τὸν ἔρωτα ! Οὔτε γιὰ τὸ γάμο ! Γελῶ σκεφτόμενος αὐτὴ τὴν ἀφηρημένη ἐπιβεβαίωση ποὺ ἡ γρηὰ μοῦ ἐπαναλάμβανε τόσο συχνά. Ἂν ὑπάρχει στὸν κόσμο μιὰ γυναῖκα πλασμένη γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ γιὰ τὸ γάμο, αὐτὴ εἶνε βέβαια ἡ ἀγαπημένη μου Παυλίνα. Δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω τί ἤθελε νὰ πῇ ἡ Τερέζα μ' αὐτό, μὰ θυμήθηκα ἄξαφνα τὴ θέρμη μὲ τὴν ὁποία τὴν εἶχα δῇ νὰ προσεύχεται στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ συμπέρανα ὅτι ἡ γρηὰ ἤθελε νὰ κάνῃ τὴν Παυλίνα μοναχή. Αὐτὸ τὰ ἐξηγοῦσε ὅλα.

Τώρα ποὺ εἶχα πληρώσει τὴ γρηὰ Τερέζα, ἔπρεπε νὰ περιμένω τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν της. Ὡστόσο δὲν ἔκανε τίποτε.

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἀναγκάστηκα νὰ λείψω ἕνα μικρὸ διάστημα ἀπὸ τὴν πανσιόν, ὅπου προσωρινῶς εἶχα ἐγκατασταθῆ. Ὅταν ξαναγύρισα ἔμαθα μὲ συντριβή μου, ὅτι ἡ Παυλίνα κ' ἡ Τερέζα εἶχαν μετακομίσει. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ δὲν ἤξερε ποὺ ἦταν τὸ καινούργιο τους σπίτι, οὔτε κ' ἐγὼ κατώρθωσα νὰ μάθω τίποτε σχετικό.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καιρὸς περνοῦσε κ' ἐγὼ χρησιμοποιοῦσα τὶς ἡμέρες μου τριγυρίζοντας στοὺς δρόμους μὲ τὴν μάταια ἐλπίδα νὰ συναντήσω τὴν Παυλίνα ἢ τὴν ὑπηρέτριά της. Τώρα, ποὺ τὴν εἶχα χάσει γιὰ δεύτερη φορά, ἔνοιωθα τὸν ἔρωτά της σ' ὅλη του τὴν ἔνταση. Πολλὲς φορὲς εἶχα σκεφτῆ, ὅτι μόνο ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα, χωρὶς νὰ μ' ἀγαπᾷ κι' αὐτή. Τώρα ἡ σκέψις αὐτὴ κόντευε νὰ γίνῃ πεποίθησις μέσα μου γιατὶ ἡ Παυλίνα ἂν ἔνοιωθε καὶ τὸ ἐλάχιστο αἴσθημα πρὸς ἐμένα δὲ θάφευγε μ' αὐτὸ τὸ μυστηριώδη τρόπο. Ἡ μόνη ἐλπίδα ποὺ εἶχα ἦταν ἡ φιλοχρηματία τῆς Τερέζας. Δέκα μέρες ἀκόμα πέρασαν ἔτσι ποὺ μοῦ φάνηκαν αἰῶνας ὁλόκληρος. Ἐπὶ τέλους ἔλαβα ἕνα γράμμα.

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν γραμμένο μ' ἕνα λεπτὸ γράψιμο ἰταλικὸ καὶ ὑπογραφότανε ἀπὸ κάποιον Μανουὲλ Τσένερι, ὁ ὁποῖος μοῦ ἀνήγγελε ὅτι θὰ λάβαινε τὴν τιμὴ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ σπίτι μου τὴν ἴδια μέρα τὸ μεσημέρι.

Μὲ μι' ἀσυγκράτητη λοιπὸν ἀνυπομονησία, περίμενα τὴν ἐπίσκεψη αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου. Ἤρθε ἐπιτέλους μόλις ἐσήμανε μεσημέρι. Τὸν ἀνεγνώρισα ἀμέσως. Ἦταν ὁ μεσήλικος ἄντρας, ὁ κάπως γερασμένος, τὸν ὁποῖον εἶχα δεῖ νὰ μιλάει μὲ τὴ γρηὰ Τερέζα μπρὸς στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου στὴ Φλωρεντία. Αὐτὸς χωρὶς ἄλλο ἦταν ὁ προστάτης τῆς Παυλίνας.

Μ' ἐχαιρέτησε μ' εὐγένεια, μοῦ ἔριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα σὰ νὰ ἤθελε νὰ μὲ κρίνῃ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό μου καὶ κάθησε στὴν καρέκλα ποὺ τοῦ προσέφερα.

— Μαντεύετε, χωρὶς ἄλλο, μοῦ εἶπε, τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου.

Μιλοῦσε τ' ἀγγλικὰ μὲ μεγάλη εὐκολία, μὰ διατηροῦσε στὴν προφορά του κάποιο ξενικὸ τόνο.

— Ναί, ἐλπίζω πῶς τὸν μαντεύω, τοῦ ἀπάντησα.

— Εἶμαι ὁ Μανουὲλ Τσένερι γιατρός. Ἡ ἀδελφή μου ἦταν μητέρα τῆς δίδος Μάρς. Ἔρχομαι ἀπὸ τὴ Φλωρεντία ἐπίτηδες γιὰ νὰ σᾶς δῶ...

— Τότε, ξέρετε !...

— Ναί, ξέρω. Θέλετε νὰ νυμφευθῆτε τὴν ἀνεψιά μου. Κύριε Βῶγκαν, ἔχω πολλὲς ἀφορμὲς γιὰ νὰ προτιμοῦσα νὰ παραμείνῃ ἡ ἀνεψιά μου κόρη, μὰ ἡ προσφορά σας μ' ἔκανε νὰ ἀποφασίσω νὰ ἐξετάσω τὸ ζήτημα.

Ἡ Παυλίνα ἦταν ἕνα ἐμπόρευμα, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ θεῖος της μιλοῦσε ἐντελῶς ἀδιάφορα.

— Ἐν πρώτοις, ἐξακολούθησε ὁ Τσένερι, ἔμαθα ὅτι εἶσθε ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια καὶ πλούσιος.

— Ἡ οἰκογένειά μου εἶνε ἐντιμοτάτη καὶ μπορῶ νὰ λέω ὅτι εἶμαι πλούσιος.

— Μπορεῖτε βέβαια νὰ μοῦ ἀποδείξετε τὸ τελευταῖο ;

Ὑποκλίθηκα καὶ παίρνοντας ἕνα κομμάτι χαρτὶ ἔγραψα δυὸ λόγια στὸν τραπεζίτη μου παρακαλῶντας τον νὰ δώσῃ κάθε πληροφορία σχετικὴ μὲ τὴν περιουσία μου στὸν κομιστή. Ὁ Τσένερι πῆρε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Εἶχα βέβαια φανερώσει στὸ πρόσωπό μου τὴν ἀγανάκτηση ποὺ μοῦ προκάλεσε ἡ τελευταία του ἐρώτηση, γιατὶ ἀμέσως μοῦ εἶπε :

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φανῶ στὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπαιτητικὸς καὶ ἀκριβής, γιατὶ ἡ ἀνεψιά μου δὲν ἔχει μιὰ πεντάρα.

— Δὲν ὑπολόγισα ποτὲ στὴν περιουσία της κι' οὔτε θέλω τίποτε, τοῦ ἀπάντησα.

— Εἶχε ἄλλοτε μεγάλη περιουσία ποὺ τὴν ἔχασε πρὸ χρόνων. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ ζητήσετε νὰ μάθετε πῶς καὶ πού.

— Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὰ χρήματά της.

— Πολὺ καλά. Ἐγώ, βρίσκω ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀποκρούσω τὴν αἴτησή σας. Ἂν καὶ ἡ ἀνεψιά μου εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ Ἰταλίς, οἱ τρόποι της ὡστόσο καὶ ἡ συνήθειές της εἶνε ἀγγλικοί. Ἕνας ἄγγλος σύζυγος τῆς ταιριάζει καλλίτερα. Ὑποθέτω, πῶς δὲν τῆς ἐκάνατε ἀκόμα λόγο γιὰ τὸν ἔρωτά σας ;

— Θὰ τὸ εἶχα κάνει, ἀλλὰ τὴν ἔχασα ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Ναί, τέτοιες ἦταν ἡ ὁδηγίες μου. Ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ ὑπακούῃ στὴν Τερέζα ἐπέτρεψα στὴν Παυλίνα νὰ ἔρθῃ στὴν Ἀγγλία.

Ἂν καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μιλοῦσε σὰ νὰ ἔξασκοῦσε στὴν ἀνεψιά του μι' ἀπόλυτη ἐξουσία, ἐντούτοις δὲν εἶχε πεῖ οὔτε μιὰ λέξη ποὺ νὰ φανερώνει τὴν ἐλάχιστη στοργὴ γι' αὐτή. Ἀκούγοντάς τον θὰ νόμιζε κανεὶς πῶς ἦταν ξένος πρὸς αὐτή.

— Ὑποθέτω, εἶπα, ὅτι τώρα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὴν δῶ.

— Ναί, ὑπὸ μερικὰς ἐπιφυλάξεις. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ νυμφευθῇ τὴν Παυλίνα Μάρς ὀφείλει νὰ τὴν πάρῃ ἔτσι ὅπως εἶνε τώρα. Δὲν πρέπει νὰ τῆς κάνῃ ἐρωτήσεις, οὔτε νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὴ γέννησή της καὶ τὴν οἰκογένειά της, οὔτε νὰ θελήσῃ νὰ μάθῃ ποιὸ ἦταν τὸ παρελθόν της. Πρέπει νὰ ἀρκεστῇ στὸ ὅτι εἶνε ὡραία, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια κι' ὅτι τὸν ἀγαπᾶ. Σᾶς φτάνουν αὐτά ;

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἦταν τόσο ἀλλόκοτη ὥστε ἐδίστασα.

— Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ καὶ τοῦτο ἀκόμη, ἐπρόσθεσε ὁ Τζένερι. Ἡ Παυλίνα εἶνε καλὴ καὶ ἀγνή. Ἡ καταγωγή της εἶνε ἐξ ἴσου εὐγενὴς μὲ τὴ δική σας. Εἶνε ὀρφανὴ καὶ εἶμαι ὁ μόνος συγγενής της.

— Αὐτὰ μοῦ φτάνουν ! φώναξα τείνοντάς του τὸ χέρι γιὰ νὰ κλείσουμε τὴ συμφωνία. Δόστε μου τὴν Παυλίνα, δὲν θέλω τίποτε παραπάνω.

Τί μ' ἐνδιέφεραν ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ ἡ οἰκογένειά της ἢ ἡ ἱστορία της ; Τὴν ἤθελα τόσο, ὥστε ἂν ὁ Τζένερι μοῦ ἔδινε κακὲς πληροφορίες γι' αὐτήν, θὰ τοῦ ἔλεγα : «Δόστε τη μου καὶ θ' ἀρχίσῃ μιὰ καινούρια ζωή μου !»

— Τώρα, κύριε Βῶγκαν, ἐξακολούθησε ὁ Ἰταλὸς ἀποσύροντας τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ δικό μου, ἡ ἐρώτησις ποὺ θὰ σᾶς κάνω θὰ σᾶς ξαφνιάσῃ χωρὶς ἄλλο. Ἀγαπᾶτε τὴν Παυλίνα καὶ πιστεύω ὅτι δὲν τῆς εἶστε ἀδιάφορος.

Στάθηκε μιὰ στιγμή, ἐνῷ ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ πάλλῃ καθὼς ἄκουσα τὴν τελευταία του φράση.

— Ἡ ὑποθέσεις σας θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ παντρεφτῆτε γρήγορα... ἀμέσως ; Γυρίζοντας στὴν πατρίδα μου σὲ λίγες μέρες, θὰ μπορέσω ν' ἀφήσω τὴν ἀνεψιά μου στὰ χέρια σας ;

— Τὴν παντρεύομαι καὶ σήμερα ἀκόμη, ἂν θέλετε...

— Μιὰ τόση βία δὲν εἶνε ἀναγκαία, μὰ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ὁ γάμος σας μεθαύριο...

Δὲν ἐπίστευα σὲ ὅσα ἄκουγαν τ' αὐτιά μου. Ὁ Τζένερι ἦταν τρελλός ! Μὰ ἀδιάφορο, οὔτε ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς τρελλοῦ δὲν ἀρνεῖται ποτὲ κανεὶς τὴν εὐτυχία...

— Δὲν ξέρω ἂν μ' ἀγαπᾶ, ἐτραύλισα. Θὰ δεχθῇ νὰ γίνῃ σύζυγός μου ;

— Ἡ Παυλίνα εἶνε ὑπάκουη. Ἐσεῖς θ' ἀρχίσετε τὸν ἔρωτά σας μετὰ τὸ γάμο ἀντὶ νὰ τὸν ἀρχίσετε ἀπὸ πρίν. (Ἀκολουθεῖ)

Φωνάξαμε ἕνα ἀμάξι.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιά, μεταχειρισμένα βιβλία διφόρου ὕλης καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθῆκαι. Ἐπίσης ζητοῦνται σώματα ἢ τεύχη φιλολογ. γαλλ. περιοδικῶν καὶ βιβλία. Ἀγοράζονται ἀκόμη ἔργα ζωγραφικῆς, ἁγιογραφίαι βυζαντιναὶ καὶ παλαιὰ κομψοτεχνήματα. Εἰδοποιῆστε ἢ γράψατε στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 7.